

MINÄ OLEN PYHÄ

Miten pääsemme osalliseksi Jumalan pyhydestä?

John Kleinig

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION
36380 Garfield Road Suite 3
Clinton Township, MI 48035
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ
PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Artikkelin on kirjoittanut Dr. John Kleinig: ”*Sharing in God’s Holiness*”. General Pastors Conference. 1984. Australia.

Kannen kuva *Agnus Dei* on keskiaikaisen evankeliumikirjan kannesta.

Käännös: Maria Pietilä

Myllypaino, Leväsjoki 2002

Miten pääsemme osalliseksi Jumalan pyhydestä?

“Me pääsemme osalliseksi hänen pyhydestään”. Tämä Heprealaiskirjeen luvun kymmenen väite on ihmeellinen. Kirjeen kirjoittaja sanoo, että me kristityt pääsemme kaikki osallisiksi Jumalan pyhydestä. Hän jopa esittää, että taivaallinen Isämme, joka on tehnyt meistä lapsiaan, eri tavoin ohjaa meitä, jotta tulisimme yhä suuremmassa määrin osallisiksi hänen pyhydestään. Juuri siksi Jumala on meidän kanssamme tekemisissä.

Pelkään kuitenkin, että tällainen puhe pyhydestä kaikuu kuuroille korville monista eri syistä. Olemme ensinnäkin perinteisesti tottuneet samastamaan pyhyden ja moraalin. Pyhitys ei siten ole enää mitään muuta kuin vanhurskauttamisen jälkeistä elämistä moraalissa uudistuksessa ja hyvissä teoissa. Toiseksi meille on kerrottu – ja osa meistä on jopa vakuuttunut siitä – että Jeesus poisti alkukantaisen ja puolipakanallisen tavan erottaa pyhä ja profaani toisistaan. Eikö Jeesus, ja myöhemmin myös Paavali, julistanut kaiken Jumalan luoman hyväksi ja siten myös pyhäksi? Kolmanneksi suuri osa modernista tutkimuksesta katsoo, että profeetat jälkeensä korjasivat ja Vapahtaja syrjäytti ne Vanhan testamentin osat, joita pyhyden kieli hallitsee, kuten Mooseksen kirjojen “papilliset” osat ja Hesekielin kirja. Neljänneksi meidän on vaikea suhtautua turhan innokkaaseen pyhyden korostamiseen, koska yhdistämme sen helposti katoliseen sakramentalismiin, kalvinistiseen tiukkaan lakihenkisyyteen, metodistien herätyskokouksiin ja helluntailaisuuden hurmahenkisyyteen. Lopuksi ehkä tärkein vieroittava tekijä: Pyhydestä riisutun yhteiskuntamme kulttuurinen maallistuminen on aivopessyt meidät niin, että olemme kadottaneet pyhyden tunnon. On syy mikä tahansa, pyhyden kieli on meille täyttä hepreaa. Monille meistä pyhyden kielioppi on tullut täysin vieraaksi.

Uskon, että pyhyden tunnon katoaminen on aiheuttanut suuria ongelmia kirkoissamme. Selkeimmin tämä näkyy siinä, että monet uskovat eivät näe syytä osallistua jumalanpalvelukseen. Jos he osallistuvat, jumalanpalveluksen kaava merkitsee heille hyvin vähän tai ei mitään. He eivät osaa arvostaa kirkkojemme arkkitehtuuria, jossa keskikäytävä johtaa alttarille, tila jaetaan perinteisesti kuoriin ja päälavaan ja alttarin sijainti on keskeinen. Heidän mielestään kirkkotila ei toimi yksilön ehdoilla, vaan korostaa liiaksi ulkonaisia asioita. He eivät myöskään arvosta kaikkein tärkeimpiä asioita, vaan ihmettelevät, miksi kasteesta tehdään niin suuri numero ja miksi jumalanpalvelukset aloitetaan yleisellä ripillä ja synninpäästöllä. He eivät ymmärrä, miksi kaikki eivät voisi tulla vapaasti ehtoolliselle. Heidän vaikeutensa jumalanpalveluksen hyväksymisessä eivät lopulta johdu sen muodollisuuksista, vanhahtavasta kielestä tai vanhanaikaisesta musiikista. Vaikeudet johtuvat siitä, että jumalanpalvelus liittyy Jumalan pyhyden salaisuuteen ja todellisuuteen.

Liturgian on määrä opettaa meille Jumalan pyhyttä, tuoda meidät sisälle hänen pyhyyteensä ja auttaa meitä edistymään hänen pyhydessään. Oletko koskaan pannut merkille, miten usein tavallisessa jumalanpalveluskaavassa mainitaan pyhyys? Kaava alkaa “Pyhän Hengen” avuksi huutamisella. Sen jälkeen meitä lohdutetaan “pyhällä synninpäästöllä”, kun olemme ensin luvanneet tavoitella päivittäin sydämen ja elämän pyhyttä. Suuren kunnian kohokohdassa tunnustamme: “Sinä yksin olet pyhä”. Tunnustamme uskomme “pyhään, yhteiseen seurakuntaan” ja “pyhien yhteyteen”. Monet pastorit aloittava saarnansa pyytämällä Herraa “pyhittämään” kansansa sanansa totuudessa. Kun vietämme Herran pyhää ehtoollista, emme ainoastaan ylistä Jumalaa “pyhänä Isänämme”, vaan liitymme enkelien kuuroon ylistämään kolminkertaisesti pyhää Herraamme. Juuri ennen ehtoollisen vastaanottamista rukoilemme Isämme nimen “pyhittämistä” Isä meidän -rukouksessa. Tämä kaikki on täyttä hepreaa sellaiselle, jolle pyhyiden kielioppi on vieras. Jos sen menettää, on vaikea ymmärtää ja arvostaa jumalanpalveluksen salaisuutta, koska jumalanpalvelus liittyy olennaisesti Jumalan pyhyteen.

Tarkoitukseni on tässä kirjoituksessa luonnostella lyhyesti pyhyiden kielioppia. Rajoitan käsittelyn siihen, mitä Raamattu aiheesta sanoo. Tärkein väitteeni on, että tulemme jumalanpalveluselämän kautta osallisiksi Jumalan pyhydestä jo tässä elämässä.

1. Pyhyiden luonne

Pyhyiden lähde

Israelin ympärillä asuneet pakanakansat uskoivat, että pyhyiden lähteitä on useita, koska oli olemassa useita jumalia ja puolijumalallisia olentoja. Näiden avulla pääsi osalliseksi erilaisista yliluonnollisen maailman alueista ja voimista. Israelilaiset kuitenkin hylkäsivät kaiken tämän. He itse asiassa häpäisivät ja pitivät pilkkanaan monia sellaisia asioita, joita naapurikansat pitivät pyhänä. He uskoivat, että ainoastaan Herra, heidän Jumalansa, oli pyhä¹. Hän oli itse osoittanut olevansa ainoa pyhä voittamalla Egyptin jumalat² ja oli toistuvasti

---

¹ “Ei kukaan ole pyhä niin kuin Herra; paitsi sinua ei ole yhtäkään” 1.Sam. 2:2.

² “Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa! Kuka on sinun vertaisesi, sinä pyhydessä jalo; sinä ylistettävissä teoissa peljättävä, sinä ihmeiden tekijä!” 2.Moos. 15:11.

teroittanut heille pyhyyttään.³ Hänen nimensä ja siis koko olemuksensa oli pyhä.⁴ Hän oli Yksin Pyhä⁵, heidän pyhä Jumalansa⁶ ja Israelin Pyhä.⁷ Taivaallinen sotajoukko ylisti häntä kolminaisena pyhänä, yliveraisen pyhänä maailmankaikkeuden Kuninkaana.⁸

Herra oli ainoa, jonka pyhyys oli luontaista ja pysyvää. Hänen pyhyytensä oli tavallaan hänen olemuksensa ydin. Se oli erottamaton osa häntä ja hänen läsnäoloaan. Tämän seurauksena kaikki muu pyhyys oli hänestä johtuvaa, ja siitä voitiin tulla osalliseksi ainoastaan olemalla yhteydessä häneen, samalla tavoin kuin sähköä saadaan ainoastaan yhteydestä paristoon. Ihmiset ja asiat lainasivat pyhyytensä yhteydestään Jumalaan. Heidän pyhyytensä oli siten hankittu tila, ulkoapäin annettu voima, joka voitiin menettää ja menetettiin heti kun yhteys häneen katkesi.

Ilmestyskirjassa luvussa kolme Jeesus väitti olevansa Yksin Pyhä. Väite tulee ymmärrettäväksi vasta, kun sen taustana nähdään Jumalan vaatimus yksinoikeuteen ainoana pyhyiden lähteenä. Hän on, kuten Pietari tunnustaa, Jumalan Pyhä.⁹ Isä Jumala ei ole ainoastaan pyhittänyt häntä messiaaniseksi papiksi ja kuninkaaksi¹⁰, vaan hän on myös määrännyt, että meistä tulee pyhiä yksin Hänessä.¹¹ Siksi on oikein tunnustaa jumalanpalveluksen Kunniassa, että hän on Yksin Pyhä, sillä meillä ei ole mitään pyhyttä hänen ulkopuolellaan.

---

³ “Minä ole Herra, teidän Jumalanne; pyhittäkää siis itsenne ja olkaat pyhät, sillä minä olen pyhä” 3.Moos. 11:44-45; 19:2; 20:7, 26; 21:8.

⁴ “Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä ” Jes. 57:15.

⁵ “Hän on Pyhä” Ps. 99:3,5; Jes. 10:17; Hoos. 11:9

⁶ Ps. 99:9; Joos. 24:19; 1.Sam. 6:20

⁷ Ps. 71:22; 78:41; 89:19

⁸ “Pyhä, Pyhä, Pyhä Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa” Jes. 6:3.

⁹ “Me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä” Joh.6:69 vrt. Mark.1:24.

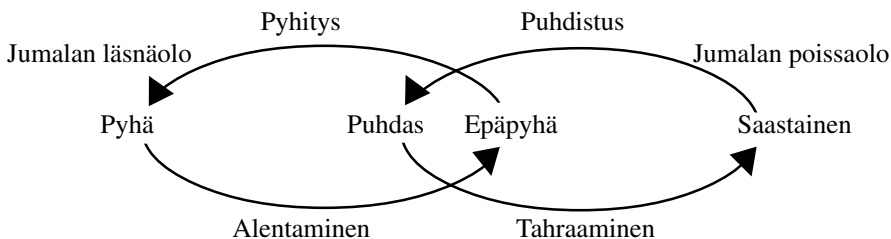
¹⁰ “Kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: ‘Sinä pilkkaat Jumalaa’, sentähden, että minä sanoin: ‘Minä olen Jumalan Poika?’” Joh.10:36.

¹¹ “Hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhiä pyhät ja nuhteettomat hänen edessään” Ef.1:4.

Pyhyden kieli

Usein on yritetty määritellä pyhyys kielitieteellisesti tutkimalla heprean sanan alkuperää ja ymmärtää se käsitteellisesti erittelemällä keskeiset piirteet. Kuuluisin yritys selittää pyhyden käsite on R. Otton kirjassa *The Idea of the Holy*. Hän määritteli sen ilmiöstä käsin “joksikin täydellisen toisenlaiseksi”, joka vaikuttaa meistä “pelottavalta ja samalla kiehtovalta mysteeriltä”. Tällaisessakin pyhyden määritelmässä on kuitenkin jotain outoa, koska jos Jumala on ainoa pyhyiden lähde, hänen pyhyytensä luonne on meidän ymmärryksemme ulottumattomissa, ainoastaan hänen itsensä tunnettavissa.

On hedelmällisempää aloittaa Jumalan omasta määritelmästä, joka käy ilmi varsin konkreettisesti Vanhan testamentin ilmestysmajan ja temppelin arkkitehtuurista ja järjestyksestä. Siellä pyhyys on määritelty tilan käytössä neljänä osittain päällekkäisenä alueena ja olemisen tilana — pyhyys, epäpyhyys, puhtaus ja epäpuhtaus. Nämä voidaan esittää kaaviona seuraavasti:

Jumalan maailma

yliluonnollinen
elämää antava
järjestystä luova
luova
siunaava
hoivaava
parantava

Luonnollinen maailma

normaali / epänormaali
elävä / kuoleva
järjestetty / hajotettu
luotu / tuhottu
siunattu / kirottu
ravittu / aliravittu
terve / sairas

Demoninen maailma

normaalin vastainen
tappava
hajottava
tuoava
kiroava
loisiva
sairastuttava

Pyhyiden tila oli ympäristö, jonka Jumalan läsnäolo ilmestysmajassa tai temppelissä loi. Se oli ikään kuin jumalallinen sillanpääasema epäpyhässä maailmassa; paikka, jossa taivas ja maa kohtasivat. Sen vastanapa oli epäpuhtauden tila; nämä kaksi olivat yhtä sovittamattomat kuin pimeys ja valo. Pyhyys jopa tuhosi epäpuhtauden samoin kuin tuli kuluttaa bensiiniin. Kaikki luonnollinen ja normaali täytyi siksi puhdistaa epäpuhtaudesta ennen kuin se saattoi tulla Jumalan yhteyteen ja siten jossain määrin osalliseksi hänen pyhydestään, samoin kuin veden täytyy olla puhdasta ennen kuin auringon valo voi tunkeutua sen läpi.

Ihmisten maailma oli jännitetty näiden kahden vastakkaisen “navan” välille, ja molempien napojen magneettiset kentät vaikuttivat siihen. Kaikki maailmassa olevat luonnolliset ja normaalit asiat olivat maallisia, profaaneja. Kaikki profaanit asiat saattoivat kuitenkin olla joko puhtaita ja luonnollisia tai epäpuhtaita ja luonnottomia. Ruoka on hyvä esimerkki: se saattoi olla profaania ja puhdasta, jos siinä ei ollut epäpuhtautta, tai profaania ja epäpuhdasta, jos sitä saastutti epäpuhtaus. Jos jokin profaani muuttui pyhäksi, se lakkasi olemasta profaania, koska se silloin kuului Jumalalle ja lukeutui hänen valtapiiriinsä. Jos taas jokin puhdas muuttui epäpuhtaaksi, se pysyi edelleen profaanina, mutta lakkasi olemasta puhdasta. Pyhyys ja epäpuhtaus olivat siten voimia, jotka kilpailivat profaanin maailman ja siinä olevien ihmisten hallitsemisesta.

Koska mikään Jumalan luoma ei ollut itsessään pyhää tai epäpuhdasta, pyhyiden ja epäpuhtauden asteet vaihtelivat. Mitä lähempänä jokin asia oli Jumalaa, sitä pyhempi se oli. Siten ylimmäinen pappi oli pyhempi kuin tavallinen israelilainen ja temppelin Kaikkein pyhin oli pyhempi kuin Pyhin. Arkki, suitsutusalttari, lampunjalka, näkyleipäpöytä, pääalttari ja allas olivat pyhimpiä, koska ne olivat lähimpänä Jumalaa. Yhteysuhri oli vähemmän pyhä kuin muut uhrit, koska siitä ei tuotu osia pyhäkköön. Sama päti myös epäpuhtauteen. Jotkin saastutuksen muodot, kuten henkien manaaminen¹² ja lapsen uhraaminen Moolokille¹³ olivat niin vakavia, että niistä seurasi välttämättä kuolemanrangaistus. Toiset, kuten kontakti kuolleeseen ruumiiseen tai sukupuolisiin eritteisiin olivat tilapäisiä ja helposti oikaistavia.

Koska puhtaus oli edellytys pääsulle Jumalan pyhittävään yhteyteen jumalanpalveluksessa, pappien tehtävä oli erottaa pyhä profaanista ja puhdas epäpuhtaasta.¹⁴ Heidän kuului myös opettaa tätä Israelin kansalle, koska kansan hyvinvointi riipui siitä, että se oli osallinen Jumalan pyhydestä uhrijumalanpalveluksessa.

Herra Jeesus ei pannut tätä kieltä ja ajattelua täysin pois viralta, kuten jotkut väittävät. Varmasti hänen ihmiseksi tulemisensa siirsi pyhyiden olinpaikan temppelistä hänen ruumiiseensa ja saastutuksen painopisteen fyysisestä ruumiista ihmisen sydämeen. Nyt puhdistuminen ja pyhitys koski vanhurskaan israelilaisen lisäksi myös syntistä israelilaista ja jopa saastaista pakanaa. Jumalattoman vanhurskauttaminen tuli mahdolliseksi. Kuitenkin Jeesus edelleen opetti, että vain

---

¹² “Jos jossakin miehessä tai naisessa on vainaja- tai tietäjähengi, niin heidät rangaiskoon kuolemalla” 3.Moos.20:27

¹³ “Jos joku, kuka tahansa israelilainen tai muukalainen, joka asuu Israelissa, antaa lapsiansa Molokille, hänet rangaiskoon kuolemalla” 3.Moos.20:2.

¹⁴ “... tehdäksenne erotuksen pyhän ja epäpyhän, saastaisen ja puhtaan välillä” 3.Moos.10:10.

puhdassydämiset saavat nähdä Jumalan.¹⁵ Hän valloitti saastaisuuden valtakunnan ja vapautti siihen suljetut ihmiset “saastaisista hengistä”. Hänen tehtävänsä oli niiden tuhoaminen, ja ne itse tunnistivat hänen suunnitelmansa ensimmäisinä.¹⁶ Hän pesi ja puhdisti opetuslapsensa voidakseen pyhittää heidät.¹⁷ Hän oli yhtä lailla pappi kuin kuningas.

Pyhyiden kieli on siten jumalanpalveluksen kieltä, koska pyhyys liittyy Jumalan läsnäoloon, ja siitä läsnäolosta tullaan osallisiksi ylistyksessä. Missä Jumala on läsnä, siellä on myös pyhyys; missä häntä palvotaan hänen sanansa mukaisesti, siellä hänen läsnäolonsa pyhittää hänen kansansa ja kaiken, mikä liittyy heidän jumalanpalvelukseensa.

Jumalan pyhyiden vaikutus

Jumalan pyhyiden vaikutus on kuin tulen vaikutus joihinkin metalleihin. Toisaalta se kuluttaa ja puhdistaa kaiken, minkä epäpuhtaudet ovat saastuttaneet, kuten tuli kuluttaa kuonan. Toisaalta se tulen tavoin täyttää olemuksellaan sen, mikä on puhdasta. Se on siis sekä elämää antava että tappava, luova ja tuhoava, pelastava ja tuomitseva. Siksi sen vaikutus ihmiseen on aina joko parantava tai haavoittava.

Yhteys Jumalan pyhyteen vaikuttaa myönteisesti niihin, jotka ovat puhtaita ja joilla siten on oikea suhde häneen. He ovat osallisia Jumalan pyhydestä ja tulevat hänen laillaan itsekin pyhiksi. Vanhassa testamentissa sekä häntä palvelleet papit että jumalanpalvelukseen osallistunut yhteisö olivat pyhiä.¹⁸ Samoin kaikki, mikä oli yhteydessä Jumalan pyhyteen jumalanpalveluksessa oli pyhää, oli se sitten ajankohta, paikka tai esine. Myös me, jotka kuulumme Kristukselle, olemme kaikki “pyhiä” eli pyhimyksiä, kuten Pyhä Paavali toistuvasti muistuttaa. Olemme osallisia hänen pyhydestään, koska olemme hänessä.

Lisäksi kaikki pyhät tulevat osallisiksi niistä eduista, jotka seuraavat yhteydestä

---

¹⁵ Mark.7:1-30; Apt.10.

¹⁶ “...mies, jossa oli saastainen henki, ja se huusi: ‘Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä!’”Mark.1:24.

¹⁷ Joh.13:8-11; 15:3; 17:17, 19.

¹⁸ “Te olette minulle pappisvaltakunta ja pyhä kansa” 2.Moos.19:6; 22:31; 3.Moos.11:45; 19:2 etc.

pyhään Jumalaan. Sovinnon kirjan loppuyhteenvedossa luetellaan joitakin näistä siunauksista, kuten hyvinvointi, rauha, turvallisuus, hedelmällisyys, yltäkylläisyys, vapaus ja yhteys Jumalaan.¹⁹ Meillä Uuden liiton pyhillä on Pyhän Hengen lahja kaikkine hedelmineen ja lahjoineen. Koska olemme pyhiä Kristuksessa, meillä on taivaallisen valtakunnan “kaikki hengelliset siunaukset” (Ef. 1:3-4).

Jumalan pyhyydellä voi kuitenkin olla myös kielteinen vaikutus niihin, jotka joutuvat väärällä tavalla kosketuksiin hänen pyhien asioidensa kanssa ja siten häpäisevät hänen pyhän nimensä. Siksi Vanhassa testamentissa kontaktia Jumalaan pelättiin suurena vaarana, koska ihminen saattoi yhtä helposti saada osakseen Jumalan vihan kuin hänen armonsa. Tavallinen israelilainen saattoi periaatteessa saada osakseen hänen vihansa kahdella tavalla — tuomalla saastaisuutta Jumalan yhteyteen ja siten saastuttamalla sen, mikä on puhdasta, tai häpäisemällä jotakin pyhää, mikä oli pahin mahdollinen rikos Jumalaa vastaan.

Sekä ilmestysmaja että temppeli oli suunniteltu siten, että kummatkin estettäisiin. Pappien velvollisuus oli varjella Jumalan pyhyttä, kun taas leeviläiset olivat vastuussa pyhälle alueelle tulevien ihmisten puhtaudesta. Rangaistus temppelin häpäisystä lankesi siten papeille, ja leeviläisiä rangaistiin siinä tapauksessa että jumalanpalvelus saastutettiin (4.Moos.18). Tavalliselle israelilaiselle aiheutui siis hyvin vähän, jos ollenkaan, riskiä Jumalan läsnäolon piiriin tulemisesta.

Jeesus aiheutti pahennusta aikansa teologien silmissä hankkiutumalla tarkoituksellisesti tekemisiin saastaisten ihmisten kanssa: Hän koski spitaalisiä, syntisiä ja jopa kuolleen ruumista. Väitettiin täysin oikeutetusti, että hän ei ainoastaan saastuttanut itseään vaan myös häpäisi Jumalan pyhyden teoillaan. Siten hän veti päälleen Jumalan vihan ja joutui hänen kirouksensa alle. Tästä näkökulmasta katsottuna hänen kuolemansa oli ansaittu ja jopa oikeudenmukainen. He eivät tienneet, että Vapahtaja teki tämän täysin harkitusti saattaakseen kaikki saastaiset Isänsä yhteyteen ja ottaakseen itse päälleen väistämättömän seurauksen häpäisystä ja saastutuksesta, aivan samoin kuin papit ja leeviläiset tekivät temppelipalvelukseen tulevien ihmisten puolesta. Paradoksaalisesti Jumalan Pyhästä siis tuli Ainoa Kirottu, jotta kirottu ihmiset tulisivat pyhiksi.²⁰

Tämä ei kuitenkaan ollut vallankumouksellinen uhman osoitus, koska hän teki

---

¹⁹ 3.Moos. 26:3-13.

²⁰ “Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme – sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu’” Gal.3:13 vrt. Joh.7:49.

sen taivaallisen Isänsä käskystä. Jeesus ei myöskään teollaan eristänyt opetuslapsiaan täydellisesti Jumalan vihalta eikä poistanut saastumisen mahdollisuutta, vaikka hän minimoikin sen todennäköisyyden. Hän varoitti voimakkaasti opetuslapsiaan heittävästä mitään pyhää epäpyhille ihmisille²¹ ja arvosteli kiivaasti niitä, jotka olivat pilkanneet Pyhää Henkeä syyttämällä häntä riivatuksi.²² Edelleen hep. kirjoittaja varoitti lukijoitaan siitä, että kun Kristuksen verta häpäistään hylkäämällä hänet ja siten murehduttamalla Pyhää Henkeä, seuraukset ovat hirveitä.²³ Apostoli Paavali meni niin pitkälle, että hän piti saastutuksena sekä Korinton seurakunnallista kiistaa että tapaa käyttää prostituoitujen palveluja, koska sekä seurakunta että ihmisruumis ovat Pyhän Hengen temppeleitä ja siksi pyhiä.²⁴ Hän jopa sanoi, että jotkut seurakunnan jäsenet olivat heikkoja ja sairaita ja toiset olivat kuolleet siitä syystä, että he olivat saastuttaneet Kristuksen ruumiin ja veren.²⁵

Pyhyydellä on siis joko kielteinen tai myönteinen vaikutus. Tutkielmassaan Mooseksen kutsusta Andrew Murray kirjoittaa pyhyiden kahtalaisesta vaikutuksesta sattuvasti:

Palavassa pensaassa Jumala ilmoittaa itsensä tulen keskelä... Tulen vaikutus voi olla joko hyödyllinen tai tuhoava. Aurinko, suuri ja keskeinen tuli, voi antaa elämän ja hedelmällisyyden tai kärventää kuoliaaksi. Kaikki riippuu siitä, pääsemmekö oikeaan asemaan suhteessa tuleen. Kaikkialla, missä Pyhä Jumala ilmoittaa itsensä, molemmat puolet ovat yhdessä läsnä: Toisaalta Jumalan pyhyys syntii kohtaavana tuomiona, joka tuhoaa synnissä elävän syntisen ihmisen ja toisaalta armona, joka vapauttaa hänen kansansa synnistä.... Luonnon elementeistä mikään muu ei vaikuta niin

---

²¹ Matt. 7:6.

²² Mark. 3:28-30.

²³ “Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty ja pilkkaa armon Henkeä!” Hebr.10:29.

²⁴ 1.Kor.3:16; 6:18.

²⁵ 1.Kor.11:27-34

syvästi esineiden olemukseen ja ole yhtä voimakas kuin juuri tuli: se sulauttaa itseensä kuluttamansa esineet ja muuttaa niiden luonteen omansa kaltaiseksi. Samalla se tuhoaa savuksi ja tuhkaksi kaiken, mitä se ei voi muuttaa oman luonteensa kaltaiseksi. Samoin Jumalan pyhyys on ääretöntä täydellisyyttä, joka hylkää kaiken, mikä ei ole jumalallista. Kuitenkin tämä pyhyys on yhteydessä luotuun olentoon ja ylentää sen solmimalla sen kanssa liiton, samalla tuhoten ja ajaen ulos kaiken, mitä ei voi sulauttaa pyhyiden luonteeseen.

2. Osallisuus Jumalan pyhyyteen

Kutsu pyhyyteen

Jumala itse on pyhyiden lähde. Hän ei kuitenkaan pidä itseään ja pyhyyttään ainoastaan itsellään; hän kutsuu kansansa pyhyytensä osallisuuteen.

Kutsu kuului ensimmäiseksi Israelin kansalle. Herra sanoi heille: “Olkaa pyhät, sillä minä, Herra, teidän Jumalanne, olen pyhä” (3.Moos. 19:2). Tämä oli samalla sekä lupaus että käsky. Siinä hän ilmoitti kansaansa koskevan tahtonsa. Hän halusi olla heidän Jumalansa, asua heidän keskellään ja pyhittää heidät. Hän kutsui heidät myös olemaan osallisia hänen pyhydestään; tottelemaan häntä ja elämään hänen kansanaan. Jumalan tahto ei täyttnyt siinä, että hänen kansansa muodosti poliittisen kokonaisuuden, vaan siinä, että he olivat olemassa häntä palvovana yhteisönä. Israel oli kutsuttu olemaan kuninkaallinen papisto ja pyhä kansa. Sen koko olemassaolon tuli olla yhteydessä sen jumalanpalvelukseen; sen tehtävä maailmassa liittyi sen jumalanpalvelukseen.

Sama kutsu koskee myös meitä, onhan hän kutsunut meidätkin olemaan pyhiä, kuten hän itse on pyhä.²⁶ Me olemme “kutsuttuja pyhiä”.²⁷ Jumala on kutsunut meidät pyhydessä²⁸ ja on valinnut meidät olemaan pyhiä Kristuksessa.²⁹ Hänen

---

²⁶ 1.Piet.1:15

²⁷ “Kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille” Room.1:7.

²⁸ 1.Tess.4:7

²⁹ Ef.1:4

tahtonsa on meidän täydellinen pyhityksemme.³⁰ Siksi meillä on “pyhä kutsumus”³¹ ja “pyhä tehtävä” maailman keskellä.³²

Kun Jumala kutsuu meidät pyhyyteen, hän ei kutsu meitä täydelliseen ihmiselämään tai edes toteuttamaan todellista ihmisyyttämme; hän kutsuu meidät itsensä luo, omaan jumalalliseen elämäänsä. Meistä täytyy tulla hänen kaltaisiaan; tulemme osallisiksi hänen olemuksestaan. Andrew Murray ilmaisee sen hyvin:

Pyhyys ei ole jotain, mitä teemme tai hankimme; se on Jumalallisen Elämän välittymistä, Jumalallisen Luonnon henkeyttämäksi tulemista, sitä, että Jumalallinen Läsnäolo lepää yllämme. Jumalan kutsu on se voima, joka mahdollistaa meidän pyhittymisemme: Pyhä itse kutsuu meidät itsensä luo tehdäkseen meidät pyhiksi hänen omistamisensa kautta.

Pyhyiden lahja

Koska Jumala on ainoa pyhä, ihmiset voivat olla pyhiä ainoastaan hänen kauttaan. Pyhyys ei siksi koskaan ole ihmisen saavutus, vaan aina jumalallinen lahja.

Tämä oli ilmeistä jo Vanhassa testamentissa. Israel oli pyhä, koska Jumala oli valinnut sen pyhyyteen. Hän teki sen rakkaudesta Israeliin.³³ Lisäksi hän toistuvasti korosti sitä, että hän oli Israelin ainoa pyhittäjä.³⁴ Hän pyhitti sen olemalla läsnä ilmestysmajassa ja temppeleissä.³⁵ Profeetta Hesekielin kautta hän lupasi, että hän asettaisi pyhäkkönsä asuinpaikakseen kansansa keskelle, jotta kansat vihdoin tulisivat tietämään, että hän pyhitti Israelin.³⁶

Uusi testamentti korostaa vielä painokkaammin sitä, että pyhyys on Jumalan

---

³⁰ 1.Tess.4:3; 5:23

³¹ 2.Tim.1:9

³² Joh.17:17-19

³³ 5.Moos.7; 14:2.

³⁴ 2.Moos.31:13

³⁵ 2.Moos.29:42-46.

³⁶ Hes.37:28

lahja uskovalle. Heparalaiskirjeen kirjoittaja sanoo, että me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään (12:10). Kolmiyhteinen Jumala välittää oman pyhyytensä meille. **Isä** Jumala on pyhytemme lähde.³⁷ **Poika** on pyhytemme ruumiillistuma. Papillisen tehtävänsä kautta hän pyhitti meidät ja kaikki opetuslapsensa. Meidät on pyhitetty hänen nimessään³⁸ ja uskon kautta häneen.³⁹ Kristus on pyhityksemme.⁴⁰ Meidät on pyhitetty hänessä⁴¹ ja siksi olemme pyhiä hänessä.⁴² **Pyhä Henki** välittää Kristuksen pyhyiden meille. Hän ei ainoastaan yhdistä meitä Kristukseen, vaan myös pyhittää meidät Kristuksessa.⁴³ Pyhä Henki on siis pyhittänyt meidät.⁴⁴

Pyhityksen välineet

Mikään ei ole pyhää, ellei Jumala itse ole valinnut sitä ja asettanut sitä tähän tilaan.⁴⁵ Ihmisten ja asioiden pyhyys riippuu siis hänen sanastaan. Se julistaa tietyt henkilöt ja esineet pyhiksi ja ratkaisee missä määrin ne tulevat osallisiksi hänen pyhydestään. Se määrää myös keinot, joilla nuo ihmiset ja asiat pyhitetään. Israelin ja sen jumalanpalveluselämän pyhyys riippuu Jumalan säädöksistä ja lupauksista.⁴⁶ Siinä mielessä Jumalan sana pyhitti Israelin, vaikkei asiaa aivan näillä sanoilla koskaan lausuttu Vanhassa testamentissa.

Tavallisesti Israelin kansa tuli pyhitetyksi ilmestysmajan tai temppelin uhri-

---

³⁷ Joh.17:17

³⁸ “Te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt” 1.Kor.6:11.

³⁹ “... saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa” Apt.26:18.

⁴⁰ “Hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi” 1.Kor.1:30.

⁴¹ 1.Kor.1:2

⁴² Fil.1:1; 4:22

⁴³ 1.Piet.1:2

⁴⁴ Room.15:6; 2.Tess.2:13

⁴⁵ 5.Moos.7:6; 14:2; 3.Moos.20:26; 4.Moos.16:7.

⁴⁶ 2.Moos.19:5-6; 3.Moos.19:2; 20:8, 22, 31-32.

jumalanpalveluksen kautta. Tämä tapahtui kolmivaiheisesti. Ensin heidät puhdistettiin epäpuhtaudesta niin sanotun syntiuhrin kautta. Toiseksi he saivat Jumalan pyhyiden armolahjana polttouhrin kautta. Lopuksi heidät pyhitti kontakti pyhiin asioihin kuten alttarin uhrivereen, uhrieläinten lihaan ja pyhään voiteluöljyyn. Tässä kaikessa vallitsi jyrkkä ero pappien ja maallikoiden välillä; ainoastaan papit pääsivät kaikkein pyhimpien asioiden yhteyteen, maallikot pääsivät vain temppelin pihalle asti. Papit pyhitettiin vihkimyksessä voiteluöljyn ja vihmontaveren avulla; heidän pyhityksensä pysyi voimassa, kun he söivät polttouhrien, syntiuhrien ja vikauhrien tähteitä. Maallikot sen sijaan ainoastaan vihmottiin verellä Israelin pyhittämisessä Siinain vuorella.⁴⁷ Sen jälkeen he saivat vain syödä vähemmän pyhää yhteysuhrin lihaa, joka pyhitti heidät, mutta ei antanut heille valtaa pappien tavoin välittää Jumalan pyhyttä.⁴⁸ Kuitenkin Jumalan säättämät pyhät asiat pyhittivät ja pitivät pyhinä sekä papit että maallikot.

Tämä pyhityksen kaava sai täyttymyksensä Kristuksessa. Hän kertoi itse opetuslapsilleen, että hänen Isänsä sana oli sekä puhdistanut että pyhittänyt heidät.⁴⁹ Samoin kuin Vanhassa testamentissa, puhdistus edelsi pyhitystä.⁵⁰ Kuitenkin molemmat tulivat nyt merkitykseltään syvemmiksi ja saivat kauaskantoisempia vaikutuksia. Kristus ei vain puhdistanut ja pyhittänyt opetuslasten lihaa vaan myös heidän omantuntonsa.⁵¹ Hän teki näin kaikille opetuslapsilleen tasapuolisesti, joten he olivat kaikki kelvollisia astumaan pappeina sisälle taivaalliseen Kaikkein Pyhimpään (Hep.10:19.22).

Kristuksen uhri on hankkinut meille pyhityksen.⁵² Samoin kuin Vanhassa Tes-

---

⁴⁷ 2.Moos.24:4-8

⁴⁸ 3.Moos.19:5-8

⁴⁹ “Te olette puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut.” Joh.15:3; 17:20

⁵⁰ “että hän sen pyhittäisi puhdistuen sen, vedellä pesten sanan kautta.” Ef.5:26 vrt. 1.Kor.6:11; 2.Kor.7:1; 2.Tim.2:21

⁵¹ “Kuinka paljon enemmän on Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle, puhdistava meidän omantuntonme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa.” Hep.9:13-14 vrt. Matt.5:4; Mark.7:14-23; Hep.10:22

⁵² “Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että he myös olisivat pyhitetyt totuudessa.” Joh.17:19; Ef.5:26; Hep.9-14; 10:14

tamentissa, meidät on pyhitetty pyhien asioiden kautta. Näitä ovat kasteen vesi⁵³ sekä Kristuksen ruumis⁵⁴ ja veri.⁵⁵ Veren vaikutus tuo ilmi pyhityksemme ainutlaatuisuuden. Vanhassa testamentissa vain papit ja pyhäkön kaikkein pyhimmit esineet vihmottiin ulkoisesti uhrien verellä, mutta Kristuksen kuoleman kautta saamme kaikki nauttia Kristuksen veren sisäisesti, jolloin sydämemme vihmotaan sillä ja saamme sisäisen puhdistuksen ja pyhityksen.⁵⁶ Sydämemme on sen takia pyhitetty Jumalan läsnäoloa ja taivaallisessa pyhäkössä tapahtuvaa jumalanpalvelusta varten.

Pyhydessä pysyminen

Ihmisen teot eivät tuota pyhitystä. Tämä ei silti tarkoita, etteikö Jumalan pyhyys vaatisi ihmisen kuuliaisuutta. Vanha testamentti painotti Jumalan kultillisten asetusten noudattamisen tärkeyttä, koska hän niiden välityksellä saattoi pyhittää kansansa jumalanpalveluksessa. Se painotti myös Jumalan käskyjen noudattamisen tärkeyttä, koska siten kansa pysyi Jumalalta saadussa pyhydessä. Israelin pyhyteen liittyneet käskyt kielsivät kaiken, mikä saattoi saastuttaa heidän puhtautensa ja häpäistä heidän pyhytensä. Selkeimmin tämä kuvastuu seuraavassa tekstissä:

Jos noudatatte Herran, Jumalanne, käskyjä ja kuljette hänen teitään, hän tekee teistä pyhän kansansa, kuten hän on teille vannonut (5. Moos.28:9).

Jumala teki itse suunnitelmansa selväksi Siinailla Mooseksen välityksellä (2.Moos.19:5-6). Silloin Herra ilmoitti, että heidän olemassaolonsa pyhänä kansana riippui heidän kuuliaisuudestaan; eiväthän he kyenneet olemaan pyhiä muuten kuin hänessä.

---

⁵³ "... että hän sen pyhittäisi puhdistuen sen, vedellä pesten sanan kautta." Ef.5:26; 1.Kor.6:11

⁵⁴ "Me olemme pyhitetty Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan." Hep.10:10 Ks. myös 10:20

⁵⁵ "Sen tähden Jeesus pyhittääkseen omalla verellensä kansan, kärsi portin ulkopuolella." Hep.13:12; Ks. myös 10:29; Joh.1:7

⁵⁶ "Käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta" Hep.10:22. Ks. myös 12:24; 1.Piet.1:2

Samoin pyhytemme ja edistymisemme pyhityksessä riippuu Jumalaa kohtaan osoittamastamme kuuliaisuudesta, olemmehan pyhiä ainoastaan suhteessa häneen. Meitä siis kehoitetaan välttämään sukupuolista siveettömyyttä, koska se ei sovi yhteen pyhyden kutsumuksemme kanssa (1.Tess.4:3-8). Meidän tulee uhrata ruumiimme pyhänä uhrina Jumalalle⁵⁷ ja valjastaa jäsenemme hänen vanhurskautensa palvelemiseen, jotta voimme pyhittyä hänen kauttaan.⁵⁸ Koska olemme pyhiä ihmisiä, meidän tulee omaksua kaikki Kristuksen ominaisuudet ja noudattaa hänen esimerkkiään suhteessa toisiimme.⁵⁹ Toimintaamme eivät saa hallita pahat himomme vaan Jumalan pyhyys.⁶⁰ Ennen kaikkea meidän tulee tavoitella pyhyttä.⁶¹

Tästä kaikesta huolimatta on hämmästyttävää, miten harvoin kehotukset ja pyhyys esiintyvät samassa yhteydessä Uudessa testamentissa. Vaikuttaa siltä, että kirjoittajat ovat halunneet tahallaan välttää sellaisen mielikuvan syntymistä, että jollakin tavalla teemme itsemme pyhiksi Jumalan silmissä tekemisillämme tai olemisellämme.

Pyhityksen päämäärä

Kun Jumala kutsuu meidät olemaan pyhiä, hän kutsuu meidät itsensä luo. Kun hän antaa meidän tulla osallisiksi pyhydestään, hän taluttaa meidät aivan oman läsnäolonsa keskelle ja kutsuu meidät yhteyteensä, koska voimme tulla hänen läheisyyteensä ja pysyä siellä ainoastaan jos olemme itse pyhiä.

---

⁵⁷ “Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne” Room.12:1.

⁵⁸ “Sillä niin kuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden palvelijoiksi laittomuuteen, niin antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhyteen” Room.6:19.

⁵⁹ Kol.3:12-15

⁶⁰ “Älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyyden aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi” 1.Piet.1:14-15.

⁶¹ “Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” Hep.12:14.

Meidät on pyhitetty siksi, että voisimme tulla osallisiksi Kristuksen kirkkaudesta.⁶² Kaikki pyhät ovat osallisia Kristuksen lapseudesta suhteessa taivaalliseen Isäänsä. Me olemme hänen luonaan siellä, missä hän on.⁶³ Meistä tulee hänen kaltaisiaan.⁶⁴ Kristus pyhitti meidät voidakseen asettaa meidät sekä itsensä että taivaallisen Isänsä eteen pyhänä ja puhtaana kuin säteilevän morsiamen. Jumalan tahto jo ikuisuudesta on, että meistä tulee hänen pyhiä lapsiaan Kristuksessa (Ef.1:4-5).

Asiassa on kaksi puolta. Yhtäältä Jumala antaa meidän tulla osallisiksi pyhydestään, jotta voimme palvella häntä pyhänä papistona.⁶⁵ Siksi meillä on vapaa pääsy hänen läsnäoloonsa ja saamme tulla sisälle taivaalliseen pyhäkköön jumalanpalveluksessamme saamaan apua suoraan armonistuilta.⁶⁶ Liitymme kaikkien enkelien ja perille päässeiden pyhien taivaalliseen jumalanpalvelukseen ja ylistykseen (Jes.6; Ilm.4-5). Toimitamme hänelle pyhää palvelusta ja meidät on kutsuttu hallitsemaan hänen kanssaan maan päällä.⁶⁷

Toisaalta Kristus pyhittää meidät, jotta voimme jo nyt olla osallisia jumalallisesta elämästä Pyhässä Kolminaisuudessa. Pyhityksen päämäärä, kuten Paavali sanoi, on ikuinen elämä (Room.6:22). Kohdassa Joh.17:19-26 Jeesus kertoo, mitä tämä pitää sisällään. Hän pyhittää opetuslapsensa, jotta nämä voisivat olla hänessä ja tulla osallisiksi hänen yhteydestään Isään. Koska he ovat hänessä ja hänen kanssaan Isän yhteydessä, he ovat osallisia hänen jumalallisesta elämästään ja Isän rakkaudesta häneen; hänessä he ovat yhtä Isän kanssa ja keskenään. He ovat

---

⁶² “Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen. Siihen hän on myös kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta, omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden” Kol.2:13-14, vrt. Joh.17:22.

⁶³ “Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani” Joh.17:24.

⁶⁴ “Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on” 1.Joh.3:2.

⁶⁵ 2.Moos.19:6; 1.Piet.2:5 vrt. Ilm.5:10

⁶⁶ “Sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö” Ef.2:18; vrt. Hep.4:16; 10:19-22.

⁶⁷ Hep.9:14; 2.Tim.2:21; Ilm.5:10

“temppeli”, jossa hän asuu ja jossa maailma tulee tuntemaan hänet hänen opetuslastensa kautta. Hänen yhteydessään ja hänen pyhyytensä osallisuudessa heillä on ikuinen elämä ja he elävät pyhää elämää jo maan päällä. Heidät on Kristuksen kanssa erotettu maailmasta, jotta he voisivat osallistua hänen tehtäväänsä maan päällä.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja kuvailee pyhityksen päämäärää yksinkertaisesti. Hänen mukaansa kukaan ei tule näkemään Isää ilman pyhitystä (12:14). Jumala siis antaa meille pyhyttään ja siksi voimme nähdä hänet kasvoista kasvoihin ja iloita hänessä ikuisesti. Pyhyys on edellytys Jumalan näkemiselle ja elämiselle hänen yhteydessään. Ilman pyhitystä emme kykene nauttimaan Jumalan läsnäolosta, kuten taivaallisen sotaväen joukot tekevät ylistämällä häntä hänen pyhydessään ja kunniaansa. J. C. Ryle selostaa eloisesti pyhyiden tarvetta aihetta käsittelevässä kirjassaan:

Kukaan ihminen ei mitenkään voi olla onnellinen sellaisessa paikassa, jossa hän ei ole omassa elementissään, ja missä hänen ympärillään olevat asiat eivät sovi yhteen hänen makunsa, tottumustensa ja luonteensa kanssa. Kun kotka on onnellinen rautahäkissä, kun lammas on onnellinen vedessä, kun pöllö on onnellinen keskipäivän auringonpaisteessa, kun kala on onnellinen kuivalla maalla — silloin, ja vain silloin, voin myöntää, että pyhittämätön ihminen voisi olla onnellinen taivaassa.

Lopullinen syy siihen, että Isä Jumala antaa meille osallisuuden pyhyyteensä Pojassaan täällä maan päällä on se, että hän haluaa antaa itsensä täydellisesti meille ja kaikille pyhilleen taivaassa.

Loppusanat

Jumalan lopullinen suunnitelma kansansa varalle Jesajan luvun 35 mukaan on “pyhän tien” luominen, jonka kautta hänen kansansa puhdistettuna ja lunastettuna voi palata Siioniin suurella riemulla ja nähdä hänen kunniansa. Siellä hänen kirkas ja loistokas läsnäolonsa kirkastaa myös heidät. Silloin hänen nimensä on oleva ylistetty maan päällä⁶⁸, kaikki epäpyhä sulautuu hänen py-

---

⁶⁸ “Ja pyhän nimeni minä teen tunnetuksi kansani Israelin keskuudessa enkä salli häväistävän pyhää nimeäni. Ja pakanakansat tulevat tietämään, että minä

hään valtakuntaansa⁶⁹ ja Jumalan kunnia täyttää koko maailman.⁷⁰

Kristus on itse tämä pyhä tie ja hänen pyhitystyönsä tulee valmiiksi silloin, kun uusi Jerusalemi laskeutuu alas Jumalan luota ja täyttää uuden taivaan ja uuden maan (Ilm.21-22). Silloin tapahtuu vihdoinkin se, mihin viitattiin jo kohdassa 1.Moos. 2:1-3; eihän luomisen tarkoitus ole itse luomakunta ja ihmisen huolehtiminen siitä, vaan ihmisen Jumalalle osoittama ylistys ja sen liittäminen taivaalliseen valtakuntaan. Silloin Jumala on oleva kaikki kaikessa, ja kaikki tulee olemaan pyhää hänessä Jeesuksen Kristuksen kautta.

---

olen Herra, Israelin Pyhä. Katso, se tulee, se tapahtuu, sanoo Herra, Herra: Tämä on se päivä, josta minä olen puhunut” Hes.39:7-8.

⁶⁹ “Sinä päivänä on oleva hevosten kulkusissa kirjoitus: ’Pyhitetty Herralle’. Ja padat Herran temppelissä ovat uhrimaljan vertaisia, jotka ovat alttarin edessä, Ja jokainen pata Jerusalemissa ja Juudassa on oleva kaikki pyhitetty Herralle Sebaotille” Sak.14:20-21.

⁷⁰ “Herran kirkkaus on täyttävä kaiken maan” 4.Moos.14:21; Jes.6:3.

“Maallistuneet ihmiset eivät ole unohtaneet kirkon olemassaoloa, vaikka he ovat unohtaneet kristillisen uskon sisällön. Koska kirkko yhä elää ja vaikuttaa länsimaaisessa yhteiskunnassa, kirkon olemassaololle on tahdottu antaa uusi muoto ja sisältö. Yksi tapa tulkita muuttunutta tilannetta on ollut halu tehdä kirkosta kansan kuva ja edustaja. Pahaksi onneksi kirkollista elämää ja toimintaa on usein kehitetty kristillisen kirkon olemusta heikosti tuntevalla ja niukasti kunnioittavalla tavalla. John Kleinig tiivistää perusongelman sanoilla: ‘Pyhydestä riisutun yhteiskuntamme kulttuurinen maallistuminen on aivopessyt meidät niin, että olemme kadottaneet pyhyiden tunnon. Pyhyiden tunnon katoaminen on aiheuttanut suuria ongelmia kirkoissamme.’ Pyhyiden taju on kadoksissa ja sen mukana jää puuttumaan olennainen edellytys ymmärtää kristillistä identiteettiä. Kun uskon kielioppia ei tunneta, kaikki puhe Jumalasta käy käsittämättömäksi ja epäajanmukaiseksi. Joka tahtoo oppia uskon kielioppia, suosittelen hänelle Pyhien Kirjoitusten tutkimista. Kleinigin kirjoitus sekin opettaa Pyhän tuntemista ja näyttää suuntaa pyhyyttä kohti.” Pastori, **Ari Juupaluoma**

Artikkelin kirjoittaja Dr. **John Kleinig** toimii Vanhan testamentin opettajana Australian luterilaisen kirkon pap-pisseminaarissa.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö
Aamutähti
Nro 17.

ISBN 952-5409-08-2